AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2007. november 8. *

A T-194/04. sz. ügyben,

The Bavarian Lager Co. Ltd (székhelye: Clitheroe [Egyesült Királyság], képviselik kezdetben: J. Pearson és C. Bright, később: J. Webber és M. Readings solicitors)

felperesnek,

támogatja:

az **Európai adatvédelmi biztos (EAB)** (képviseli: H. Hijmans, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

* Az eljárás nyelve: angol.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: C. Docksey és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a felperes által kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében tartott találkozó jegyzőkönyvéhez való teljes hozzáférésre vonatkozóan, valamint annak megállapítása iránt benyújtott kérelmet elutasító, 2004. március 18-i bizottsági határozat megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, hogy a Bizottság tévesen zárta le az Észak-Írország és Nagy-Britannia Egyesült Királysága ellen az EK 169. cikk (jelenleg EK 226. cikk) alapján indított eljárást,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, V. Tiili és Czúcz O. bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. szeptember 13-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az EU 6. cikk értelmében:

„(1) Az Unió a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartása és a jogállamiság elvein alapul, amely alapelvek közösek a tagállamokban.

(2) Az Unió a közösségi jog általános elveiként tartja tiszteletben az alapvető jogokat, ahogyan azokat az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból erednek.

[…]”

2 Az EK 255. cikk értelmében:

„(1) Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz hozzáférni a (2) és (3) bekezdésnek megfelelően meghatározandó elvek és feltételek szerint.

(2) Az e dokumentumokhoz való hozzáférési jog általános elveit és köz- vagy magánérdeken alapuló korlátozásait az Amszterdami Szerződés hatálybalépésétől számított két éven belül a Tanács határozza meg az [EK] 251. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően.

[…]”

3 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) meghatározza ezen intézmények dokumentumaihoz való, EK 255. cikkben előírt hozzáférési jog elveit, feltételeit és korlátait. E rendelet 2001. december 3-tól alkalmazandó.

4 Az eljárási szabályzatának módosításáról szóló, 2001. december 5-i 2001/937/EK, ESZAK, Euratom bizottsági határozat (HL L 345., 94. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 408. o.) hatályon kívül helyezte a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 1994. február 8-i 94/90/ESZAK, EK, Euratom bizottsági határozatot (HL L 46., 58. o.), amely biztosította a Bizottság tekintetében a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférésre vonatkozó magatartási kódex (HL 1993., L 340., 41. o., a továbbiakban: magatartási kódex) végrehajtását.

5 Az 1049/2001 rendelet (4) és (11) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(4) E rendelet célja, hogy a lehető legteljesebb érvényt szerezzen a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának, és ezzel a hozzáféréssel kapcsolatban általános elveket és korlátokat állapítson meg az EK […] 255. cikk (2) bekezdésének megfelelően.

[…]

(11) Elvben az intézmények valamennyi dokumentumát hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára. Ugyanakkor, bizonyos köz- és magánérdekeknek kivételek útján védelmet kell biztosítani. Az intézményeket fel kell jogosítani belső konzultációik és tanácskozásaik védelmére, ha az feladataik ellátása érdekében szükséges. A kivételek értékelése során az intézményeknek az Unió valamennyi tevékenységi területén figyelembe kell venniük a közösségi joganyagban szereplő, a személyes adatok védelmével kapcsolatos elveket.”

6 Az 1049/2001 rendelet 4. cikke a hozzáférési jog alóli kivételekre vonatkozóan a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét]:

[…]

b) a személyiség és a magánszemély becsületének védelme, különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó közösségi joganyagnak megfelelően.

(2) Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel hátrányosan befolyásolná a következők védelmét [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét]:

[…]

– ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok célja,

kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

(3) Az intézmény által belső használatra összeállított, vagy az intézmény által kapott, olyan ügyre vonatkozó dokumentumhoz való hozzáférést, amellyel kapcsolatosan az intézmény még nem hozott határozatot, meg kell tagadni, ha a dokumentum közzététele [helyesen: hozzáférhetővé tétele] az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

Az érintett intézményen belüli tárgyalások és előzetes egyeztetések részét képező, belső használatra korlátozott, állásfoglalásokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférést meg kell tagadni a döntés meghozatalát követően is, amennyiben a dokumentum közzététele [helyesen: hozzáférhetővé tétele] az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik.

[…]

(6) Ha a kivételek bármelyike a kért dokumentumnak csak részeit érinti, a dokumentum fennmaradó részei közzétehetők [helyesen: csak egy részét érinti, a dokumentum fennmaradó része hozzáférhetővé tehető] […].”

7 Az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy „[a] kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmet.”

8 A személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 281., 31. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 15. kötet, 355. o.) előírja a tagállamoknak, hogy a személyes adatok feldolgozása tekintetében biztosítsák az egyének szabadságainak és alapvető jogainak a védelmét, különösen magánéletük tiszteletben tartását, a személyes adatok Közösségen belüli szabad áramlásának biztosítása céljából.

9 Az EK 286. cikk rendelkezik arról, hogy a személyes adatok kezelése tekintetében a természetes személyek védelmére és az ilyen adatok szabad áramlására vonatkozó közösségi jogi aktusokat alkalmazni kell a közösségi intézményekre és szervekre.

10 A személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2001. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletet (HL 2001., L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) az EK 286. cikk alapján fogadták el.

11 A 45/2001 rendelet (15) preamulumbekezdésének értelmében:

„[…] A dokumentumokhoz való hozzáférésre – ideértve a személyes adatokat tartalmazó dokumentumokhoz történő hozzáférés feltételeit is – […] az [EU-Szerződés] V. és VI. címére is kiterjedő hatályú [EK 255. cikk] alapján elfogadott szabályok vonatkoznak."

12 A 45/2001 rendelet a következőképpen rendelkezik:

„[…]

1. cikk

A rendelet célja

(1) E rendeletnek megfelelően, az Európai Közösségeket létrehozó szerződések által vagy azok alapján létrehozott intézmények és szervek, a továbbiakban »közösségi intézmények és szervek« gondoskodnak a természetes személyek alapvető jogainak és szabadságainak – különösen a magánélet tiszteletben tartásához való joguknak – a személyes adatok feldolgozásával összefüggő védelméről, továbbá nem korlátozzák és nem is tiltják egymás között a személyes adatok szabad áramlását, illetve a 95/46/EK irányelv végrehajtására a tagállamok által elfogadott nemzeti jogszabályok hatálya alá tartozó címzettekhez történő szabad áramlását.

(2) Az e rendelet által létrehozott független ellenőrző hatóság, a továbbiakban európai adatvédelmi biztos, figyelemmel kíséri e rendelet rendelkezéseinek a közösségi intézmények és szervek által végzett valamennyi adatfeldolgozási műveletre történő alkalmazását.

2. cikk

Fogalom-meghatározások

E rendelet alkalmazásában:

a) »személyes adat«: az azonosított vagy azonosítható természetes személyre […] vonatkozó bármely információ; az azonosítható személy olyan személy, aki közvetlen vagy közvetett módon azonosítható, különösen egy azonosító számra, vagy a személy fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy társadalmi önazonosságára vonatkozó egy vagy több tényezőre történő utalás;

b) »személyes adatok feldolgozása« […]: a személyes adatokon automatikus vagy nem automatikus módon végzett bármely művelet vagy műveletek összessége, mint például a gyűjtés, rögzítés, rendszerezés, tárolás, átalakítás vagy megváltoztatás, visszakeresés, lekérdezés, felhasználás, közlés, továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel révén, összehangolás vagy összekapcsolás, zárolás, törlés, illetve megsemmisítés;

c) »személyesadat-nyilvántartó rendszer« […]: a személyes adatok bármely strukturált, funkcionálisan vagy földrajzilag centralizált, decentralizált vagy szétszórt állománya, amely meghatározott ismérvek alapján hozzáférhető;

[…]

3. cikk

A rendelet hatálya

(1) E rendeletet kell alkalmazni a személyes adatok bármely közösségi intézmény és szerv által történő feldolgozására, ha a feldolgozás részben vagy teljes egészében a közösségi jog hatálya alá tartozó tevékenységek gyakorlása során történik.

(2) E rendeletet kell alkalmazni a személyes adatok részben vagy egészben automatizált módon való feldolgozására, valamint azoknak a személyes adatoknak a nem automatizált módon való feldolgozására, amelyek valamely nyilvántartó rendszer részét képezik, vagy amelyeket egy nyilvántartó rendszer részévé kívánnak tenni.

[…]

4. cikk

Az adatok minősége

(1) A személyes adatok:

a) a feldolgozását tisztességesen és törvényesen kell végezni;

b) gyűjtése csak meghatározott, egyértelmű és törvényes célból történhet, és további feldolgozása nem végezhető e célokkal összeférhetetlen módon […];

[…]

5. cikk

Az adatfeldolgozás jogszerűsége

A személyes adatok csak abban az esetben dolgozhatók fel, ha:

a) az adatfeldolgozás az Európai Közösségeket létrehozó szerződések, vagy az azok alapján elfogadott más jogszabályok értelmében közérdekből elvégzendő feladat végrehajtásához vagy a közösségi intézményre vagy szervre, illetve az adatokról tudomást szerző harmadik személyre ruházott hivatali hatáskör jogszerű gyakorlásához szükséges; vagy

b) az adatfeldolgozás az adatkezelőt terhelő jogi kötelezettségek teljesítéséhez szükséges;

[…]

d) az érintett ahhoz egyértelmű hozzájárulását adta […];

[…]

8. cikk

Személyes adatok továbbítása közösségi intézményektől és szervektől eltérő, a 95/46 […] irányelv hatálya alá tartozó címzettek részére

A 4., 5., 6. és 10. cikk sérelme nélkül, a személyes adatokat a 95/46 […] irányelv végrehajtására elfogadott nemzeti jogszabályok hatálya alá tartozó címzettek részére kizárólag akkor lehet továbbítani:

a) ha a címzett nyilatkozata szerint az adatok közérdekből elvégzendő feladat végrehajtásához szükségesek, vagy hivatali hatáskör gyakorlásához kapcsolódnak;

b) ha a címzett nyilatkozata szerint az adatok továbbítása szükséges, és nincs ok azt feltételezni, hogy az érintett törvényes érdekei sérelmet szenvedhetnek.

[…]

18. cikk

Az érintett kifogásolási joga

Az érintettnek joga van ahhoz, hogy:

a) sajátos helyzetével kapcsolatos, fontos jogos érdekből bármikor kifogást emelhessen a rá vonatkozó adatok feldolgozása ellen, kivéve az 5. cikk b), c) és d) pontjában szabályozott eseteket. Megalapozott kifogás esetén a kérdéses adatfeldolgozás a továbbiakban nem terjedhet ki a szóban forgó adatokra;

[…]"

13 Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 8. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét, lakását és levelezését tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges."

14 Az Európai Unió Nizzában, 2000. december 7-én kihirdetett Alapjogi Chartája (HL C 364., 1. o., a továbbiakban: Charta) a következőképpen rendelkezik:

„*7. cikk*

A magán- és a családi élet tiszteletben tartása

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát és kapcsolattartását tiszteletben tartsák.

8. cikk

A személyes adatok védelme

1. Mindenkinek joga van a rá vonatkozó személyes adatok védelméhez.

2. Az ilyen adatokat csak tisztességesen és jóhiszeműen, meghatározott célokra, az érintett személy hozzájárulása alapján vagy valamilyen más, a törvényben rögzített jogos okból lehet kezelni. Mindenkinek joga van ahhoz, hogy a róla gyűjtött adatokat megismerje, és joga van azokat kijavíttatni.

3. E szabályok tiszteletben tartását független hatóságnak kell ellenőriznie.

[…]

42. cikk

A dokumentumokhoz való hozzáférés joga

Bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult hozzáférni az Unió intézményeinek, szerveinek és hivatalainak dokumentumaihoz, függetlenül azok megjelenési formájától.

[…]”

A jogvita előzményei

15 A felperes társaságot 1992. május 28-án alapították azon célból, hogy italkereskedések részére történő értékesítés céljából német sört importáljon az Egyesült Királyságba, főleg Anglia északi részébe.

16 A felperes azonban nem tudta értékesíteni termékét, mivel az Egyesült Királyságban nagyszámú italkereskedést köt olyan kizárólagos beszerzési szerződés, amely alapján a sört meghatározott sörfőzdéktől kötelesek beszerezni.

17 Az 1989. évi Supply of Beer (Tied Estate) Order SI 1989/2390 (az Egyesült Királyságban a sörbeszerzésre vonatkozó rendelet) alapján a több mint 2000 pub-ba szállító brit sörfőzdék kötelesek e létesítmények üzemeltetőinek megadni azt a lehetőséget, hogy más sörfőzdéből származó sört vásároljanak, feltéve, hogy az – az említett rendelet 7. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján – csak 1,2% (V/V)-ot meghaladó alkoholtartalmú, hordóban kondicionált sör lehet. Ezt a rendelkezést általánosan „Guest Beer Provisionnak" (a továbbiakban: GBP) nevezik.

18 Márpedig az Egyesült Királyságon kívül előállított sörök többsége nem tekinthető a GBP értelmében vett hordóban kondicionált sörnek, így nem tartozik e rendelkezés alkalmazási körébe.

19 Mivel a felperes úgy vélte, hogy a GBP behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozással azonos hatású intézkedésnek minősül, és ennek következtében összeegyeztethetetlen az EK-Szerződés 30. cikkével (a módosítást követően EK 28. cikk), az 1993. április 3-i levéllel panaszt nyújtott be a Bizottsághoz, amelyet a P/93/4490/UK. számon vettek nyilvántartásba.

20 Vizsgálatát követően a Bizottság 1995. április 12-én úgy határozott, hogy az EK-Szerződés 169. cikke (jelenleg EK 226. cikk) alapján eljárást indít Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága ellen. 1995. szeptember 28-án a felperest értesítette e vizsgálatról, és 1995. szeptember 15-én felszólító levelet küldött az Egyesült Királyságnak. 1996. június 26-án a Bizottság úgy határozott, hogy indokolással ellá-

tott véleményt küld az Egyesült Királyságnak, és e határozatot 1996. augusztus 5-én sajtóközleményben közzétette.

21 1996. október 11-én találkozó (a továbbiakban: 1996. október 11-i találkozó vagy találkozó) zajlott, amelyen a Bizottság Belső Piaci és Pénzügyi Szolgáltatási Főigazgatóságának, a United Kingdom Government Department of Trade and Industry (az Egyesült Királyság Kereskedelmi és Ipari Minisztériuma), valamint a Confédération des Brasseurs du Marché Commun (a közös piaci sörfőzők szövetsége, a továbbiakban: CBMC) képviselői vettek részt. A felperes az 1996. augusztus 27-i levelében lehetőséget kért a találkozón való részvételre, a Bizottság azonban elutasította kérelmét.

22 1997. március 15-én az Egyesült Királyság Kereskedelmi és Ipari Minisztériuma a GBP-re vonatkozóan módosítási javaslatot hozott nyilvánosságra, amely alapján a hordóban kondicionált sör mellett másik sörfőzdéből származó palackos sör is értékesíthető lett. Miután a Bizottság két alkalommal – 1997. március 19-én és 1997. június 26-án – felfüggesztette azon határozatát, hogy az Egyesült Királyságnak indoklással ellátott véleményt küld, a Belső Piaci és Pénzügyi Szolgáltatási Főigazgatóság „Áruk szabad áramlása és közbeszerzés" B. Igazgatósága 2. egységének (Az EK-Szerződés 30–36. cikkének alkalmazása [értesítés, panaszok, jogsértések stb.] és a kereskedelmi korlátozások megszüntetése) vezetője az 1997. április 21-i levélben értesítette a felperest, hogy a GBP felülvizsgálatával kapcsolatos tervre tekintettel az EK-Szerződés 169. cikke szerinti eljárást felfüggesztették, és hogy az indoklással ellátott véleményt nem küldték meg az Egyesült Királyság kormányának. Megjegyezte, hogy ez az eljárás befejeződik, amint a módosított GBP hatályba lép. A módosított GBP 1997. augusztus 22-től alkalmazandó. Ennek következtében az indoklással ellátott véleményt soha nem küldték meg az Egyesült Királyság kormányának, és a Bizottság végül 1997. december 10-én úgy határozott, hogy megszünteti a jogsértési eljárást.

23 A felperes az 1997. március 21-i telefaxban kérte a Belső Piaci és Pénzügyi Szolgáltatási Főigazgatóság főigazgatójától, hogy a magatartási kódexnek megfelelően küldje meg neki az indoklással ellátott vélemény másolatát. Ezt és az újból benyújtott kérelmet is elutasították.

24 Az 1997. szeptember 18-i levélben (a továbbiakban: 1997. szeptember 18-i határozat) a Bizottság Főtitkársága megerősítette a Belső Piaci és Pénzügyi Szolgáltatási Főigazgatóság főigazgatójának címzett kérelem elutasítását.

25 A felperes az 1997. szeptember 18-i határozat ellen keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz, amelyet a T-309/97. sz. hivatkozási számmal vettek nyilvántartásba. A Bavarian Lager kontra Bizottság ügyben 1999. október 14-én hozott ítélettel (T-309/97. sz., EBHT 1999., II-3217. o.) az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a keresetet, mivel úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó célkitűzésnek – vagyis hogy lehetőséget adjon a tagállamnak az EK-Szerződés követelményeinek való önkéntes megfelelésre, vagy adott esetben alkalmat biztosítson álláspontjának indokolására – a fenntartása indokolja, hogy a közérdek védelme céljából megtagadjanak egy olyan előkészítő dokumentumhoz való hozzáférést, amely az EK-Szerződés 169. cikke szerinti eljárás vizsgálati szakaszára vonatkozik.

26 1998. május 4-én a felperes kérte a Bizottságtól, hogy a magatartási kódexnek megfelelően hozzáférhessen valamennyi, tizenegy megnevezett vállalkozás és szervezet, valamint három meghatározott személy- vagy vállalkozáskategória által a P/93/4490/UK. sz. irathoz benyújtott dokumentumhoz. A Bizottság elutasította az eredeti kérelmet azzal az indokkal, hogy a magatartási kódex csak azon dokumentumokra alkalmazandó, amelyeknek a szerzője a Bizottság. A megerősítő kérelmet azzal az indokkal utasította el, hogy nem a Bizottság a szóban forgó dokumentumok szerzője, és minden kérelmet a szerzőnek kell címezni.

27 1998. július 8-án a felperes panaszt nyújtott be az európai ombudsmanhoz, amelyet a 713/98/IJH. számon vettek nyilvántartásba, és az 1999. február 2-i levelében pontosította, hogy az 1996. október 11-i találkozón részt vett CBMC-képviselők nevét, illetve azon vállalkozások és személyek nevét kívánja megtudni, amelyek vagy akik a P/93/4490/UK. sz. irat keretében a Bizottsághoz továbbított észrevételeket tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférés iránti eredeti felperesi kérelemben meghatározott tizennégy kategóriába tartoznak.

28 Az ombudsman és a Bizottság közötti levélváltást követően a Bizottság 1999 októberében és novemberében közölte az ombudsmannal, hogy az általa az érintett személyekhez intézett azon 45 levélre, amelyben engedélyt kért azok kilétének felperes számára történő hozzáférhetővé tételére, 20 – 14 pozitív és 6 negatív – választ kapott. A Bizottság továbbította azon személyek nevét és címét, akik elfogadták nevük közlését. A felperes jelezte az ombudsmannak, hogy a Bizottság által továbbított információk továbbra sem teljesek.

29 A ombudsman a 713/98/IJH. sz. panaszban a Bizottságnak címzett 2000. május 17-i ajánlástervezetében azt javasolta, hogy a Bizottság közölje a felperessel az 1996. október 11-i találkozón részt vett CBMC-képviselők, illetve azon vállalkozások és személyek nevét, amelyek vagy akik a P/93/4490/UK. sz. irat keretében a Bizottsághoz továbbított észrevételeket tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférés iránti eredeti felperesi kérelemben meghatározott tizennégy kategóriába tartoznak.

30 Az ombudsmanhoz intézett, 2000. július 3-i indoklással ellátott véleményében a Bizottság fenntartotta azt, hogy továbbra is szükség van az érintett hozzájárulására, azonban megjegyezte, hogy közölheti azon személyek nevét, akik nem válaszoltak az engedélyre vonatkozó kérelmére, mivel válasz hiányában az érintett személyek érdeke, valamint jogai és alapvető szabadságai nem részesülnek előnyben. A Bizottság tehát közölte további 25 személy nevét.

31 A 713/98/IJH. sz. panasz keretében a Bizottságnak címzett ajánlástervezetét követően 2000. november 23-án az ombudsman továbbította különjelentését (a továbbiakban: különjelentés) a Parlamentnek, amelyben arra a következtetésre jutott, hogy nem áll fenn olyan alapvető jog, amely ellentétes lenne valamely közigazgatási hatósággal titokban közölt információk hozzáférhetővé tételével, és a 95/46 irányelv nem írja elő, hogy a Bizottság titokban tartsa azon személyek nevét, akik hatásköre ellátása keretében véleményt vagy információkat közöltek a Bizottsággal.

32 2002. szeptember 30-án az ombudsman levelet küldött Romano Prodinak, a Bizottság elnökének a következőkkel:

„Az ombudsman attól tart, hogy az adatvédelemre vonatkozó szabályokat helytelenül értelmezték akképpen, hogy azok magukban foglalják a közfeladatokban való anonim részvétel általános jogának fennállását. Egy ilyen téves értelmezés sértheti az átláthatóság elvét és a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogát mind közösségi, mind tagállami szinten, ahol az átláthatóság elve és a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés joga a nemzeti alkotmányjogi szabályok hatálya alá tartozik."

33 Az ombudsman 23/2001. sz. 2001. december 12-i sajtóközleménye alapján a Parlament határozatot fogadott el a különjelentésről, amelyben kérte a Bizottságot, hogy közölje a felperes által kért információkat.

34 A 2003. december 5-i elektronikus levélben a felperes az 1049/2001 rendelet alapján kérte a Bizottságtól a fenti 27. pontban említett dokumentumokhoz való hozzáférést.

35 A Bizottság erre a kérésre a 2004. január 27-i levélben válaszolt megerősítve, hogy a találkozóra vonatkozó egyes dokumentumokat hozzáférhetővé tehet, azonban felhívta a felperes figyelmét arra a tényre, hogy az 1996. október 11-i találkozó jegyzőkönyvében eltakarta öt személy nevét, akik közül kettő kifejezetten tiltakozott azonosságának hozzáférhetővé tétele ellen, illetve hárommal a Bizottság nem tudta felvenni a kapcsolatot.

36 A 2004. február 9-i elektronikus levélben a felperes az 1049/2001 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének értelmében arra vonatkozó megerősítő kérelmet nyújtott be, hogy az 1996. október 11-i találkozó valamennyi résztvevőjének nevét tartalmazó teljes jegyzőkönyvet a rendelkezésére bocsássák.

37 A 2004. március 18-i levéllel (a továbbiakban: megtámadott határozat) a Bizottság elutasította a felperes megerősítő kérelmét. A Bizottság megerősítette, hogy a további résztvevők nevének hozzáférhetővé tételére vonatkozó kérelemre a 45/2001 rendelet alkalmazandó. Mivel a felperes nem adott elő kifejezett és jogszerű célt, sem azt, hogy miért van szükség a hozzáférhetővé tételre, nem teljesülnek az említett rendelet 8. cikkének követelményei, és az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti kivétel alkalmazandó. A Bizottság hozzátette, hogy ha a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok nem is lennének alkalmazandók, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdése alapján elutasíthatja a többi név hozzáférhetővé tételét, hogy el tudja végezni a vizsgálatokat.

Az eljárás és a felek kérelmei

38 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. május 27-én benyújtott keresetlevelével a felperes benyújtotta a jelen keresetet.

39 Az Elsőfokú Bíróság harmadik tanácsának elnöke 2004. december 6-i végzésével engedélyezte a Finn Köztársaságnak, hogy a felperes kérelmeinek támogatására beavatkozzon. A Finn Köztársaságnak a beavatkozásától való elállása következtében az Elsőfokú Bíróság harmadik tanácsának elnöke 2005. április 27-i végzésével törölte ezt a beavatkozást.

40 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2006. február 28-án benyújtott beadvánnyal az Európai Adatvédelmi Biztos (EAB) kérte, hogy a jelen eljárásba a felperes támogatására beavatkozhasson. Az Elsőfokú Bíróság harmadik tanácsának elnöke 2006. június 6-i végzésével engedélyezte ezt a beavatkozást.

41 A pervezető intézkedések keretében a felperest és a Bizottságot felhívták, hogy nyújtsanak be bizonyos dokumentumokat. Ennek a kérésnek az előírt határidőn belül eleget tettek.

42 A 2006. május 16-i végzésével az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 65. cikke b) pontjának, 66. cikke (1) bekezdésének és 67. cikke (3) bekezdése harmadik franciabekezdésének megfelelően az Elsőfokú Bíróság felszólította a Bizottságot, hogy nyújtsa be az Elsőfokú Bírósághoz az 1996. október 11-i találkozó valamennyi résztvevő nevét tartalmazó teljes jegyzőkönyvét, utalva arra, hogy ezt az iratot a jelen eljárás keretében nem közli a felperessel. A Bizottság eleget tett ennek a kérésnek.

43 A felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság által feltett szóbeli kérdésekre adott válaszait a 2006. szeptember 13-i tárgyaláson hallgatták meg.

44 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– állapítsa meg, hogy a GBP brit kormány általi módosításának a Bizottság által történő elfogadása sérti az EK-Szerződés 30. cikkét (jelenleg EK 28. cikk);

– állapítsa meg, hogy a Bizottság nem fogadhatta volna el a fenti módosítást, és így maga is megsértette az EK-Szerződés 30. cikkét;

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– kötelezze a Bizottságot arra, hogy közölje a találkozón részt vevő valamennyi személy nevét;

– kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

45 A tárgyalás során az EAB a felperes dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó kérelmét támogatva azt kérte, hogy az Elsőfokú Bíróság semmisítse meg a megtámadott határozatot.

46 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárásra irányuló kérelmeket, mint elfogadhatatlanokat;

– utasítsa el a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmet;

– utasítsa el azt a kérelmet, mint elfogadhatatlant, amelyben a felperes a találkozón részt vevő további személyek nevének hozzáférhetővé tételét kéri;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

Azon kérelem elfogadhatóságáról, amelyben a felperes kéri az Elsőfokú Bíróságot, hogy kötelezze a Bizottságot a találkozón részt vevő valamennyi személy nevének a közlésére

47 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a jogszerűség általa végzett vizsgálatának keretében nincs hatásköre arra, hogy meghagyásban kötelezze a közösségi intézményeket, vagy ez utóbbiak helyébe lépjen. A jogszerűség vizsgálatának ilyen korlátozása az Elsőfokú Bíróság hatáskörébe tartozó valamennyi peres eljárásra alkalmazandó, beleértve a dokumentumokhoz való hozzáférést (az Elsőfokú Bíróság T-204/99. sz., Mattila kontra Tanács és Bizottság ügyben 2001. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2265. o.] 26. pontja, amelyet a Bíróság a C-353/01 P. sz., Mattila kontra Tanács és Bizottság ügyben 2004. január 22-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-1073. o.] 15. pontjában megerősített).

48 Így elfogadhatatlan a felperes arra vonatkozó kérelme, hogy az Elsőfokú Bíróság kötelezze a Bizottságot, hogy közölje a felperessel az 1996. október 11-i találkozón részt vett valamennyi személy nevét.

Az EK-Szerződés 169. cikke szerinti, kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás jogellenes megszüntetéséről

A felek érvei

49 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság az EK-Szerződés 30. cikkét, vagy másodlagosan az EK-Szerződés 6. cikkét (a módosítását követően jelenleg az EK 12. cikk) megsértve elfogadta azon kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megszüntetését, amely tekintetében az 1996. október 11-i találkozónak alapvető jelentősége volt.

50 Tekintettel ugyanis arra, hogy a Bizottság elutasította a felperesnek a találkozón való részvételre vonatkozó kérelmét, hogy tévesen szüntette meg a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást, hogy a módosított GBP továbbra is fenntartotta az Egyesült Királyságtól eltérő tagállamokból származó sörök hátrányos megkülönböztetését, és hogy rendkívüli módon ellenkezett a találkozón részt vevők nevének hozzáférhetővé tételével szemben, a találkozó eszköz volt az Egyesült Királyság és az egyesült királyságbeli sörtermelő nagyvállalkozások számára, hogy a Bizottságot meggyőzzék egy olyan módosítás elfogadásáról, amelynek célja a felpereshez hasonló sörimportőrök megakadályozása abban, hogy a brit piac jelentős részén saját termékeiket értékesítsék. A felperes szerint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás jogellenes megszüntetésére irányuló ezen megállapodás számára egy lehetőség elvesztésével, és ennek következtében jelentős anyagi veszteséggel járt. Megsértették tehát az EK-Szerződés 30. cikkét.

51 A felperes azt állítja, hogy a módosított GBP szintén ellentétes az EK-Szerződés 6. cikkével, mivel az Egyesült Királyságtól eltérő tagállamokban gyártott sörökkel szemben állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetést teremt.

52 A Bizottság lényegében úgy véli, hogy a felperes annak megállapítására vonatkozó kérelmei, hogy a GBP Egyesült Királyság általi módosításának a Bizottság által történő elfogadása sérti az EK-Szerződés 30. cikkét, hogy a Bizottságnak nem lett volna szabad azt elfogadnia, és hogy a Bizottság így megsértette az EK-Szerződés 30. cikkét, nyilvánvalóan elfogadhatatlanok.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

53 A felperes az Elsőfokú Bíróságtól annak megállapítását kéri, hogy a GBP brit kormány általi módosításának a bizottsági elfogadása ellentétes az EK-Szerződés 30. cikkével és 6. cikkével is. Ezt a kérelmet úgy kell érteni, hogy a felperes valójában arra hivatkozik, hogy a Bizottság tévesen szüntette meg az Egyesült Királyságnak a közösségi joggal állítólagosan ellentétes intézkedéseit kifogásoló panaszával kapcsolatos eljárást.

54 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy nem fogadható el magánszemély kérelme egy tagállam elleni kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindítása Bizottság általi megtagadásának megsemmisítése iránt (a Bíróság C-29/92. sz., Asia Motor France kontra Bizottság ügyben 1992. június 12-én hozott végzésének [EBHT 1992., I-3935. o.] 21. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-139/02. sz., Institouto N. Avgerinopoulou és társai kontra Bizottság ügyben 2004. március 15-én hozott végzésének [EBHT 2004., I-875. o.] 76. pontja és T-247/04. sz., Aseprofar és Edifa kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 19-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-3449. o.] 40. pontja).

55 Az EK-Szerződés 169. cikkéből ugyanis következik, hogy a Bizottság nem köteles kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárást indítani, hanem e tekintetben olyan mérlegelési jogkörrel rendelkezik, amely kizárja a magánszemélyek jogát arra, hogy a Bizottságtól valamely meghatározott álláspont elfogadását követeljék, vagy arra,

hogy az eljárás megtagadása miatt ellene megsemmisítés iránti keresetet indítsanak (az Elsőfokú Bíróság T-182/97. sz., Smanor és társai kontra Bizottság ügyben 1998. február 16-án hozott végzésének [EBHT 1998., II-271. o.] 27. pontja és a fent hivatkozott Institouto N. Avgerinopoulou és társai kontra Bizottság ügyben hozott végzésének 77. pontja).

56 A jelen ügyben tehát nem fogadható el a felperesnek az a kérelme, amelyben az Egyesült Királyság ellen kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás azzal az indokkal történő megindítása Bizottság általi megtagadásának megsemmisítését kéri, hogy a módosított GBP sérti az EK-Szerződés 6. cikkét és 30. cikkét. Ilyen körülmények között nem lehet a Bizottság terhére róni, hogy ő maga sértette meg e cikkeket azáltal, hogy megszüntette a szóban forgó eljárást.

57 Mindenesetre ha a felperes kérelme nem ezen elutasítás, hanem az 1997. december 10-i panaszával kapcsolatos eljárás megszüntetéséről szóló határozat megsemmisítésére vonatkozik, emlékeztetni kell arra, hogy az a határozat, amellyel a Bizottság megszünteti az eljárást a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás megindítására okot adni képes állami magatartásról tájékoztató panasszal kapcsolatban, nem kötelező erejű, tehát nem megtámadható jogi aktus (a fenti hivatkozott Aseprofar és Edifa kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 48. pontja). Ezenkívül a keresetet e határozat időpontjához képest nyilvánvalóan későn nyújtották be.

58 Ilyen körülmények között a felperesnek a panaszával kapcsolatos eljárás megszüntetésére vonatkozó kifogásai nem elfogadhatók.

59 Továbbá a felperes azon panaszával kapcsolatban, miszerint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás jogellenes megszüntetése számára lehetőség elvesztésével és jelentős anyagi veszteséggel járt, elegendő megállapítani, hogy a felperes keresetében nem terjesztett elő kártérítési kérelmet. E tekintetben tehát nem szükséges határozni.

A dokumentumokhoz való hozzáférésről

A felek érvei

60 A felperes azt állítja, hogy az ombudsman különjelentésében foglalt kérelmeknek megfelelően az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett kivétel nem alkalmazható a jelen ügyben, mivel a 95/46 irányelv nem kötelezi a Bizottságot azon személyek nevének titokban tartására, akik vele véleményt vagy információt közölnek. A felperes e tekintetben utal az ombudsman Bizottság elnökéhez címzett, a fenti 32. pontban említett 2002. szeptember 30-i levelére, amelyben az ombudsman kifogásolja, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a 95/46 irányelvet.

61 Ezenkívül az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (3) bekezdése sem alkalmazandó. Mivel ugyanis a találkozó 1996 októberében zajlott, a Bizottság döntéshozatali eljárását a hozzáférhetővé tétel – e találkozó és a kereset benyújtása között eltelt hét év miatt – legfeljebb csak minimálisan érinthette volna. Azonban még ha alkalmazandó is ez a rendelkezés, a Bizottság nem hivatkozhatna arra a kért információk hozzáférhetővé tétele elutasításának indoklásaként, mivel a jelen ügyben a hozzáférhetővé tételhez nyomós közérdek fűződik. Az ombudsmant és a Parlamentet ugyanis a jelen ügyben különösen az a tény érdekelte, hogy befolyásos harmadik személyek a legnagyobb titokban közölhették a Bizottsággal véleményüket, ami ellentétes az átláthatóság alapelvével.

62 A felperes válaszában előadja, hogy az ellenkérelemben az az új elem szerepel, hogy azon személyek, akik nevének a hozzáférhetővé tételét kérte, a CBMC képviselői, és hogy azok az általuk képviselt szervezet utasításainak megfelelően jártak el. A felperes hangsúlyozza, hogy attól kezdve, hogy a Bizottság felfedte, hogy ezek a személyek a

CBMC képviselői, ez az állítás jelenleg nyilvános, és a Bizottságnak a bizalmas jelleg tiszteletben tartásának területén fennálló hírneve e személyek nevének hozzáférhetővé tételével nem sérül.

63 A felperes emlékeztet, hogy a CBMC-hez hasonló szakmai szövetségek általában egy adott piac valamennyi gazdasági szereplőjét vagy annak többségét képviselik, így az ágazat valamennyi gazdasági szereplője nevében ismertetik nézőpontjukat. A Bizottság hírneve csak akkor kerülne veszélybe, ha bebizonyosodna, hogy az 1996. október 11-i találkozón a CMBC képviselői a sörfőzők egy meghatározott csoportját azzal a céllal képviselték, hogy az Egyesült Királyság italkereskedéseiben értékesített sör zárt piacát megőrizzék. A felperes szerint a bizalmas jelleg ezen elvesztése nem jelent kockázatot, ha az információkat egy ilyen szakmai szövetség alkalmazottai közölték, kivéve, ha az nem tükrözi helyesen valamennyi tagjának nézőpontját.

64 A felperes arra a következtetésre jut, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikke kötelezi a Bizottságot a találkozó résztvevőinek, valamint a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében benyújtott észrevételeknek a teljes hozzáférhetővé tételére, és hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikkében említett egyetlen kivétel sem alkalmazható a jelen ügyben.

65 Az EAB a tárgyaláson felhozott érvelésében azt állítja, hogy a Bizottság megsértette az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontját. E tekintetben utal „A dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés és adatvédelem” dokumentumra (1. sz. háttérdokumentum, 2005. július, EAB – Az európai adatvédelmi biztos).

66 Az EAB hangsúlyozza, hogy optimális egyensúlyt kell teremteni egyrészt a személyes adatok védelme, másrészt az európai polgárok ahhoz való alapvető joga között, hogy hozzáférjenek az intézmények dokumentumaihoz. A Bizottság érvelése azonban nem veszi teljesen figyelembe ezt az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja által kifejezetten szabályozott egyensúlyt. A dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem ugyanis demokratikus alapelveken nyugszik, és nem szükséges megemlíteni azokat az okokat, amelyekből a dokumentumokat kérték, következésképpen a 45/2001 rendelet 8. cikkének alkalmazása nem releváns a jelen ügyben. Ugyanígy az EAB úgy véli, hogy az adatvédelmi szabályokból nem vonható le a közfeladatokban való anonim részvétel általános joga.

67 Az EAB szerint az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában védett érdek a magánélet és nem a személyes adatok védelme, amely sokkal szélesebb fogalom, mint a magánélet. Ugyan a találkozó jegyzőkönyvében szereplő valamely résztvevő neve a személyes adatok védelmének hatálya alá kerül, mivel e személynek az azonosságát felfedik, és a személyes adatok védelmének fogalma attól függetlenül alkalmazandó ezekre az adatokra, hogy azok a magánélet hatálya alá tartoznak-e vagy sem, az EAB azonban emlékeztet, hogy a szakmai tevékenységek keretében valamely név hozzáférhetővé tétele általában nem kapcsolódik a magánélethez. Ebből az következik, hogy a Bizottság nem hivatkozhat az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjára az érintett személyek nevének hozzáférhetővé tételének elutasítása céljából.

68 Az EAB mindenesetre arra a következtetésre jut, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy a hozzáférhetővé tétel elutasításának joga nem abszolút jog, de a magánéletbe történő jelentős vagy súlyos beavatkozással jár, amit értékelni kell a személyes adatok védelmének szabályai és alapelvei tekintetében. Az érintett személynek nincs általános joga, hogy kifogásolja a hozzáférhetővé tételt. Annak az érintett személynek, akinek kifogása van a hozzáférhetővé tétel ellen, elfogadható okot kell szolgáltatnia, elmagyarázva, hogy a hozzáférhetővé tétel miért okozhat sérelmet számára.

69 A Bizottság azzal érvel, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelem nem megalapozott. Megállapítja, hogy a jelen ügyben két jognak, vagyis a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának, valamint a magánélet tiszteletben tartásához és az adatvédelemhez való jognak a kapcsolatáról van szó.

70 Egyrészt az 1049/2001 rendeletnek megfelelően a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés joga általában korlátozásmentes és automatikus, és nem függ a dokumentumhoz való hozzáférést kérő személy különös érdekétől. Egy ilyen kérelmet benyújtó személynek a kérelmét általában nem kell indokolnia.

71 Másrészt a személyes adatokat csak a magánélet tiszteletben tartásához való jogot szabályozó elvek, és a személyes adatok feldolgozása területén alkalmazandó külön rendelkezések alapján lehet tisztességesen és jogszerűen hozzáférhetővé tenni. A Bizottság utal az EJEE 8. cikkére, az EK 286. cikkére és a Charta 7. és 8. cikkére. A 45/2001 rendelet rendelkezései alapján a személyes adatokhoz való hozzáférést kérő személynek bizonyítania kell ezen adatok hozzáférhetővé tételének szükségességét, és a Bizottságot biztosítania kell afelől, hogy az nem sérti az érintett személy törvényes érdekeit.

72 A Bizottság megjegyzi, hogy a felperes nem terjesztett elő jogi érveket azon elméletének alátámasztására, miszerint az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, majd a 45/2001 rendeletben említett kivétel nem alkalmazandó, hanem megelégszik azzal, hogy az ombudsman ajánlástervezetére és az azt támogató parlamenti határozatra hivatkozik. Márpedig az ombudsman következtetése a 95/46 irányelv és a magatartáskódex olyan értelmezésén alapul, amelyet a Bíróság azóta elvetett (a Bíróság C-41/00 P. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 2003. március 6-án hozott ítélete [EBHT 2003., I-2125. o.]; az Elsőfokú Bíróság T-92/98. sz., Interporc kontra Bizottság ügyben 1999. december 7-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-3521. o.] 70. pontja és T-47/01. sz., Co-Frutta kontra

Bizottság ügyben 2003. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-4441. o.] 63. és 64. pontja). Ezenkívül mivel a felperes a hozzáférés iránti utolsó kérelmet az 1049/2001 és a 45/2001 rendelet hatályba lépését követően terjesztette elő, a kért információk hozzáférhetővé tételének Bizottság általi elutasítását e szabályok fényében kell vizsgálni. Mindenesetre sem az ombudsmannak, sem a Parlamentnek nem feladata a jogszabályok végleges értelmezése.

73 A Bizottság azzal érvel, hogy a Bíróság megerősítette a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok hatályával kapcsolatos bizottsági álláspontot. A Bíróság megállapította, hogy a természetes személyek nevének hozzáférhetővé tételére alkalmazandók a személyes adatok védelmére vonatkozó szabályok, és különösen az arányosság elve, még ha a közszférában dolgozó munkavállalókról is van szó, és azt, hogy a feldolgozás közérdekből történt (a Bíróság C-465/00. sz., C-138/01. sz. és C-139/01. sz., Österreichischer Rundfunk és társai egyesített ügyekben 2003. május 20-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4989. o.] 64. pontja). A 95/46 irányelvvel kapcsolatban ezt a megközelítést később megerősítette a Bíróság a Lindvist-ügyben 2003. november 6-án hozott ítéletében (C-101/01. sz, EBHT 2003., I-12971. o., 24. pont), miszerint a „személyes adatok" kifejezés egyértelműen magában foglalja valamely személy nevének megnevezését telefonszámaival, vagy a munkaviszonyára és a szabadidős tevékenységeire vonatkozó információkkal kapcsolatban.

74 A Bizottság hangsúlyozza, hogy a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférés jogának, valamint a magánélet tiszteletben tartásához és az adatvédelemhez való jognak az összhangját lehetővé tevő egyedi módszer szerepel az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, amelyet az említett rendelet (11) premabulumbekezdésével – miszerint „[a] kivételek értékelése során az intézményeknek az Unió valamennyi tevékenységi területén figyelembe kell venniük a közösségi joganyagban szereplő, a személyes adatok védelmével kapcsolatos elveket" – összefüggésben kell olvasni. Ezt a kivételt nem kell az 1049/2001 rendelet alapján egyensúlyba hozni valamely dokumentum hozzáférhetővé tételéhez fűződő nyomós közérdekkel, azonban konkrétan a közösségi intézményektől azt követeli meg, hogy elutasítsanak valamely dokumentumhoz való hozzáférést, ha annak közlése veszélyezteti a magánélet és a személyes adatok védelmét.

75 A 45/2001 rendelet nem akadályozza meg a személyes adatok Bizottság általi közlését vagy minden más feldolgozását, azonban az eszközt biztosítja annak eseti alapon történő megítéléséhez, hogy valamely intézmény törvényesen és tisztességesen végzi-e a személyes adatok feldolgozását, és hogy egy ilyen feldolgozás nem veszélyezteti-e a személyes adatokat.

76 A Bizottság hangsúlyozza, hogy amennyiben konkrét esetben és a 45/2001 rendelettel összhangban a feldolgozás törvényesen és tisztességesen zajlik, nem lehet a nyilvános hozzáférés jogának az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett kivételére hivatkozni, és a személyes adatokat érintő dokumentumot hozzáférhetővé kell tenni. Ellenben ha a kért feldolgozás törvénysértő és tisztességtelen, és ha a kérelmező nem tudja igazolni a hozzáférhetővé tétel szükségességét, a Bizottság nem köteles ezen adatokat hozzáférhetővé tenni.

77 A Bizottság előadja, hogy mivel a két szóban forgó jog hasonló jellegű, hasonló jelentőségű és hasonló szintű, azokat együtt kell alkalmazni, és a személyes adatokat tartalmazó dokumentumhoz való nyilvános hozzáférés iránti kérelmet érintő minden egyedi esetben azok között meg kell találni az egyensúlyt.

78 A Bizottság utal „Az alapvető jogok helyzete az Európai Unióban és a tagállamokban” című, az alapvető jogok független szakértőinek európai uniós hálózata (CFR-CDF) által 2002-ben készített jelentésre, miszerint „figyelembe véve azt, hogy bizonyos dokumentumokhoz csak részleges hozzáférést lehet biztosítani, a közösségi intézménynek meg kell tagadnia a dokumentumokhoz való hozzáférést, amennyiben a kérelmező érdeke nincs ésszerű arányban azzal a sérelemmel, amelyet az érintett személynek ahhoz való jogában okoz, hogy magánéletének tiszteletben tartását a személyes adatok feldolgozásával szemben megvédje.”

79 Egy ilyen kiegyensúlyozott megközelítés szükségességét világította meg a 95/46 irányelv 29. cikkével felállított, adatvédelemmel foglalkozó munkacsoport az ombudsman különjelentéséről szóló, 2001. május 17-i 5/2001. sz. véleményében. E vélemény szerint:

„Meg kell jegyezni […], hogy a közigazgatási dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférésre vonatkozó jogszabályok által előírt hozzáférhetővé tételi kötelezettség nem teremt abszolút átláthatósági kötelezettséget. Ellenkezőleg, a jogszabályok a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférést alárendelik a magánélet tiszteletben tartásához való jognak, tehát nem igazolják a személyes adatok korlátlan hozzáférhetővé tételét. Továbbá ha megnézzük egyszerre a nyilvános hozzáférésre és az adatvédelemre vonatkozó jogszabályokat, kiderül, hogy a körülményeket […] eseti alapon kell elemezni a két jog közötti pontos egyensúly megtalálása érdekében. Különösen ezen elemzés ahhoz vezethet, hogy a dokumentumokhoz való nyilvános hozzáférésre vonatkozó jogszabályok az adatok különböző kategóriáira vagy az érintett személyek különböző típusaira alkalmazandó eltérő szabályokat írnak elő."

80 A Bizottság emlékeztet, hogy az 1049/2001 rendelet nem írja elő a személyes adatokra vonatkozó dokumentumok vagy az azokban szereplő személyek automatikus és korlátlan hozzáférhetővé tételének kötelezettségét, hanem ez a kötelezettség csak akkor áll fenn, ha az nem ütközik az adatvédelem területén alkalmazandó szabályokkal.

81 A jelen ügyben a Bizottság figyelembe vette az ügy minden körülményét. A brit hatóságok és a CBMC képviselőivel kapcsolatban a felperes részletes információt kapott a találkozón képviselt érdekekről és szervezetekről. Képviselői minőségükben a jelenlévő személyek az általuk képviselt szervezetek utasításainak megfelelően, és mint ez utóbbiak képviselői, nem pedig mint magánszemélyek jártak el. Következésképpen a

képviselt szervezetekre vonatkozó információk képezik az átláthatóság elve alapján történő vizsgálatnak alávetett releváns információkat, és az ezen érdekeket képviselő személyek azonossága hozzáférhetővé tételének Bizottság általi elutasítása nem tekinthető a felperes jogainak a megsértésének. A Bizottság szintén figyelembe vette annak szükségességét, hogy el tudja végezni a vizsgálatokat, és ne veszélyeztesse információforrásait.

82 Ezentúl a Bizottság azzal érvel, hogy a felperes egyszer sem tett eleget azon kötelezettségének, hogy a 45/2001 rendelet 8. cikkében előírtaknak megfelelően bizonyítsa a továbbítás szükségességét. A résztvevők azonosságának rendelkezésre bocsátása ugyanis semmiféle további felvilágosítást nem nyújt a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás lezárásáról szóló határozatáról. Mivel a jegyzőkönyvet hozzáférhetővé tették, a nyilvánosságot részletesen tájékoztatták azokról a tényekről és érvekről, amelyekre a Bizottság a határozatát alapította. Így mivel semmiféle egyedi és érvényes indokot nem szolgáltattak a személyes adatok harmadik személyek számára történő hozzáférhetővé tétele szükségességének bizonyítására, a Bizottságnak el kellett utasítania az ilyen hozzáférhetővé tételt.

83 A Bizottság véleménye szerint, a felperes válaszával ellentétben, az a tény, hogy a CBMC alkalmazottainak a nevét hozzáférhetővé teszik, nem jelenti egyben a találkozón részt vevő személyek azonosságának a hozzáférhetővé tételét. A Bizottság hangsúlyozza, hogy valamely találkozón egy szakmai szövetséget reprezentáló egyes képviselők neve nem szükségszerűen következtethető ki a szövetség valamennyi alkalmazottja nevének a hozzáférhetővé tételéből. Ha ugyanis ez lenne a helyzet, a felperesnek nem lenne oka e nevek vele való közlését kérni. Ezentúl a felperes nem feltételezte, hogy a CBMC képviselői a találkozó során nem a szövetség álláspontját képviselték. A felperes nem bizonyította, hogy az érintett személyek nevének hozzáférhetővé tétele mennyiben szolgáltatna relevánsabb információt, mint a találkozó jegyzőkönyvében és a többi eljuttatott dokumentumban szereplő információk.

84 Ami a felperes 1049/2001 rendelet 4. cikke (3) bekezdésének állítólagos alkalmazására vonatkozó érvelését illeti, a Bizottság hangsúlyozza, hogy a nevek hozzáférhetővé tételének elutasítását nem erre a kivételre, hanem az említett rendelet 4. cikke (2) bekezdése harmadik franciabekezdésének az alkalmazására alapította.

85 A felperest tájékoztatták, hogy még ha az adatvédelemre vonatkozó szabályok nem is alkalmazandók a kérelemre, a Bizottságnak jogában állt öt személy nevének akaratuk ellenére történő hozzáférhetővé tételét elutasítani, hogy a közösségi jog feltételezett megsértésének általa történő vizsgálata ne kerüljön veszélybe. Az 1996. október 11-i találkozó ilyen vizsgálat keretében zajlott. Ha a Bizottságnak információt nyújtó személyek nevét akaratuk ellenére hozzáférhetővé tennék, a Bizottság értékes információforrástól fosztaná meg magát, ami veszélyeztethetné az ilyen vizsgálatok elvégzését.

86 Továbbá a Bizottság emlékeztet, hogy a panasszal kapcsolatos eljárás és a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében a panaszosoknak lehetőségük volt a „bizalmas" vagy a „nem bizalmas" eljárás között választani. Semmiféle érvényes indok nem teszi lehetővé, hogy ugyanezen jogot megtagadják a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás többi érintett felétől.

87 Ennek következtében az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésében említett kivétel alapján a Bizottság megtagadhatja, hogy az öt anonim nevet a felperesnek továbbítsa.

88 Végül a Bizottság előadja, hogy a felperes nem szolgáltatott e nevek „hozzáférhetővé tételéhez fűződő nyomós közérdekre" vonatkozó bizonyítékot, amely alapján kifogásolni lehetne e kivétel alkalmazását.

89 A jelen ügyben a további személyek nevének hozzáférhetővé tétele akaratuk és – amennyiben az állítólagos jogsértés vizsgálatában közreműködtek – a bizalmas jelleggel kapcsolatos elvárásaik ellenére minden vizsgálatot veszélyeztetne. Következésképpen a nyilvánvaló közérdek a vizsgálatok bizalmas jellegének megőrzését, és nem annak veszélybe sodrását követeli meg.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

Előzetes megjegyzések

90 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a felperes teljes dokumentumhoz való hozzáférésre vonatkozó kérelme és a keresete az 1049/2001 rendeleten alapul.

91 Ezután emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatban a Bizottság úgy vélte, hogy a 45/2001 rendelet alkalmazandó az 1996. október 11-i találkozó résztvevői nevének hozzáférhetővé tételére vonatkozó kérelemre. A Bizottság azon a véleményen volt, hogy mivel a felperes sem kifejezett, sem törvényes célt nem adott elő, sem azt, hogy miért van szükség a hozzáférhetővé tételre, az említett rendelet 8. cikkében említett kötelezettségeknek nem tett eleget, és az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett kivétel alkalmazandó. Hozzátette, hogy amennyiben a személyes adatok védelmének területén elfogadott szabályok nem lennének alkalmazandók a kérelemre, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdése alapján akkor is jogában áll a többi név hozzáférhetővé tételét elutasítani, hogy el tudja végezni a vizsgálatokat.

92 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése szerint a hozzáférést kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmét, tehát általában semmiféle érdekeltséget nem kell bizonyítania ahhoz, hogy hozzáférjen a kért dokumentumokhoz (lásd az Elsőfokú Bíróság T-391/03. és T-70/04. sz., Franchet és Byk kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 2006., II-2023. o.] 82. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

93 Emlékeztetni kell arra, hogy az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés minősül főszabálynak, és megtagadó határozat érvényesen csak az 1049/2001 rendelet 4. cikkében írt kivételek valamelyikére alapítható.

94 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően e kivételeket megszorítóan kell értelmezni és alkalmazni, a rendelet alapelvének kijátszását elkerülendő (a Bíróság C-174/98 P. és C-189/98 P. sz., Hollandia és van der Wal kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. január 11-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-1. o.] 27. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-211/00. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2002. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-485. o.] 55. pontja és a fenti hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság ügyben hozott ítéletének 84. pontja).

95 Ezen ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni, hogy hogyan alkalmazta a Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésében szabályozott kivételeket.

A magánélet és a magánszemély becsületének védelméről szóló, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett kivételről

– Az 1049/2001 és a 45/2001 rendelet közötti viszonyra vonatkozó előzetes megjegyzések

96 Emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a magánélet és a magánszemély becsületének védelmét,

különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó közösségi joganyagnak megfelelően.

97 E tekintetben meg kell állapítani, hogy bár a felperes keresetlevelében csak a 95/46 irányelvre és nem a 45/2001 rendeletre utal, keresetét úgy kell érteni, hogy az magában foglalja az említett rendeletre történő hivatkozást is, mivel a megtámadott határozat részben ezen a rendeleten alapul. A tárgyalás során a felperes egyébként helyesen utalt az említett rendeletre.

98 Mindenekelőtt az 1049/2001 és a 45/2001 rendelet között fennálló viszonyt az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott kivétel jelen ügyben történő alkalmazására tekintettel kell megvizsgálni. E célból nem szabad elfelejteni, hogy a két rendeletnek eltérő célja van. Az első a hatóságok döntéshozatali eljárásának és azon információk lehető legnagyobb átláthatóságának a biztosítását célozza, amelyeken határozataik alapulnak. Tehát célja a dokumentumokhoz való hozzáférés jogának a lehető legnagyobb mértékben történő megkönnyítése, valamint a dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos helyes igazgatási gyakorlat elősegítése. A második célja a természetes személyek alapvető jogainak és szabadságainak – különösen a magánélet tiszteletben tartásához való joguknak – a személyes adatok feldolgozásával összefüggő védelme.

99 A 45/2001 rendelet (15) prembulumbekezdése szerint a dokumentumokhoz való hozzáférésre – ideértve a személyes adatokat tartalmazó dokumentumokhoz történő hozzáférés feltételeit is – az EK 255. cikk alapján elfogadott szabályok vonatkoznak.

100 Így a személyes adatokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférés az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozik, miszerint elvben az intézmények valamennyi dokumentumát hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára. Előírja továbbá, hogy bizonyos köz- és magánérdekeknek kivételek útján védelmet kell biztosítani.

101 Így e rendelet előír egy – fent hivatkozott – kivételt arra az esetre, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a magánélet és a magánszemély becsületének védelmét, különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó, a 45/2001 rendelethez hasonló közösségi joganyagnak megfelelően.

102 Ezenkívül az 1049/2001 rendelet (11) preambulumbekezdése szerint a kivételek értékelése során az intézményeknek az Unió valamennyi tevékenységi területén figyelembe kell venniük a közösségi joganyagban szereplő, személyes adatok védelmével kapcsolatos elveket, így a 45/2001 rendeletben szereplő elveket is.

103 E tekintetben emlékeztetni kell a 45/2001 rendelet legrelevánsabb rendelkezéseire.

104 A 45/2001 rendelet 2. cikkének a) pontja értelmében „személyes adat" azonosított vagy azonosítható természetes személyre vonatkozó bármely információ. Az azonosítható személy olyan személy, aki közvetlen vagy közvetett módon azonosítható, különösen azonosító számra vagy a személy fizikai, fiziológiai, mentális, gazdasági, kulturális vagy társadalmi önazonosságára vonatkozó egy vagy több tényezőre történő utalás révén. Így személyes adatnak tekinthető például a családi név és keresztnév, postacím, e-mail cím, bankszámlaszám, hitelkártyaszám, társadalombiztosítási szám, telefonszám vagy jogosítványszám.

105 Továbbá a 45/2001 rendelet 2. cikkének b) pontja alapján a „személyes adat feldolgozása" magában foglalja a személyes adatokon automatikus vagy nem automatikus módon végzett bármely műveletet vagy műveletek összességét, mint például a gyűjtés, rögzítés, rendszerezés, tárolás, átalakítás vagy megváltoztatás, visszakeresés, lekérdezés, felhasználás, közlés, továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon történő hozzáférhetővé tétel révén, összehangolás vagy összekapcsolás, zárolás, törlés, illetve megsemmisítés. Így az adatok közlése továbbítás, terjesztés vagy egyéb módon

történő hozzáférhetővé tétel révén feldolgozásnak minősül, tehát – függetlenül az 1049/2001 rendelettől – ez a rendelet maga is rendelkezik bizonyos személyes adatok nyilvánosságra hozatalának lehetőségéről.

106 Továbbá a feldolgozásnak jogszerűnek kell lennie a 45/2001 rendelet 5. cikkének a) és b) pontja alapján, miszerint a feldolgozásnak közérdekből elvégzendő feladat végrehajtásához vagy az adatkezelőt terhelő jogi kötelezettségek teljesítéséhez kell szükségesnek lennie. Meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikke szerint bármely uniós polgár, valamint valamely tagállamban lakóhellyel, illetve székhellyel rendelkező természetes vagy jogi személy jogosult az intézmények dokumentumaihoz hozzáférni, a 45/2001 rendelet 5. cikke b) pontjának értelmében vett jogszerű kötelezettséget teremt. Így ha az 1049/2001 rendelet az adatok közléséről rendelkezik, amely a 45/2001 rendelet 2. cikkének b) pontja értelmében „feldolgozásnak" minősül, ugyanezen rendelet 5. cikke a közlést e tekintetben jogszerűvé teszi.

107 A továbbítás szükségessége bizonyításának 45/2001 rendelet 8. cikkének b) pontjában előírt kötelezettségével kapcsolatban emlékeztetni kell, hogy a személyes adatokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférés az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozik, és hogy annak 6. cikke (1) bekezdése alapján a hozzáférést kérelmező nem köteles megindokolni a kérelmét, és általában semmiféle érdekeltséget nem kell bizonyítania ahhoz, hogy hozzáférjen a kért dokumentumokhoz (lásd a fenti 92. pontot).

Így amennyiben a személyes adatokat az 1049/2001 rendelet bármely uniós polgár számára hozzáférési jogosultságot előíró 2. cikkének végrehajtása érdekében továbbítják, az ügy e rendelet hatálya alá tartozik, tehát a kérelmezőnek a 45/2001 rendelet 8. cikkének b) pontja alapján nem kell bizonyítania a hozzáférés szükségességét. Ha megkövetelnénk ugyanis, hogy a kérelmező a 45/2001 rendeletben előírt kiegészítő feltételként bizonyítsa a továbbítás szükségességét, ez ellentétes lenne az 1049/2001 rendelet céljával, vagyis az intézményi dokumentumokhoz való lehető legnagyobb hozzáféréssel.

108 Továbbá, mivel az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján meg kell tagadni a dokumentumhoz való hozzáférést, ha annak hozzáférhetővé tétele sértené a magánélet és a magánszemély becsületének védelmét, az olyan továbbítás, amely nem tartozik e kivétel alá, gyakorlatilag nem sértheti az érintett személy törvényes érdekeit a 45/2001 rendelet 8. cikkének b) pontja értelmében.

109 Ami az érintett személy kifogásolási jogát illeti, a 45/2001 rendelet 18. cikke előírja, hogy az érintett személy sajátos helyzetével kapcsolatos, fontos jogos érdekből bármikor kifogást emelhet a rá vonatkozó adatok feldolgozása ellen, kivéve az 5. cikk b), c) és d) pontjában szabályozott eseteket. Így mivel az 1049/2001 rendeletben előírt feldolgozás a 45/2001 rendelet 5. cikke b) pontjának értelmében vett jogi kötelezettséget teremt, az érintett személy elvileg nem élvez kifogásolási jogot. Azonban mivel az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja e jogi kötelezettség alóli kivételt szabályoz, ezen az alapon figyelembe kell venni az érintett személyre vonatkozó adatok hozzáférhetővé tételének a következményét.

110 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy ha ezen adatok közlése nem sérti az érintett személy magánéletének és becsületének védelmét, ahogy azt az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja megköveteli, az érintett személy elutasítása nem akadályozhatja meg ezt a közlést.

111 Továbbá emlékeztetni kell arra, hogy a 45/2001 rendeletnek az alapvető szabadságok és különösen a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésére alkalmas személyesadat-feldolgozást szabályozó rendelkezéseit szükségszerűen az alapvető jogok fényében kell értelmezni, amelyek az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon általános jogelvek szerves részét képezik, amelyek tiszteletben tartását a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság biztosítja (lásd értelemszerűen a 95/46 irányelvvel kapcsolatban a fent hivatkozott Österreichischer Rundfunk és társai ügyben hozott ítélet 68. pontját).

112 Ezen elveket kifejezetten megismételte az EU 6. cikk (2) bekezdése, miszerint az Unió a közösségi jog általános elveiként tartja tiszteletben az alapvető jogokat, ahogyan azokat az EJEE biztosítja, továbbá ahogyan azok a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból erednek.

113 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az EJEE 8. cikke – az (1) bekezdésében megfogalmazva, hogy a hatóságok nem avatkoznak be a magánélethez való jog gyakorlásába – (2) bekezdésében elismeri, hogy a hatóság „csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban a nemzetbiztonság, a közbiztonság vagy az ország gazdasági jóléte érdekében, zavargás vagy bűncselekmény megelőzése, a közegészség vagy az erkölcsök védelme, avagy mások jogainak és szabadságainak védelme érdekében szükséges.”

114 Meg kell azt is jegyezni, hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata szerint a „magánélet” olyan széles fogalom, amelyet nem lehet kimerítő módon meghatározni. Az EJEE 8. cikke egyaránt védi az önazonossághoz és a személyiségfejlődéshez való jogot, valamint az egyének ahhoz való jogát, hogy embertársaihoz és a külvilághoz fűződő kapcsolataikat megtagadják, vagy ilyen kapcsolatokat alakítsanak ki. Semmiféle elv nem teszi lehetővé a szakmai vagy kereskedelmi tevékenységek „magánélet” fogalmából való kizárását (lásd az EJEB 1992. december 16-i, Niemitz kontra Németország ügyben hozott ítéletét, A. sorozat 251-B. szám, 29. §; az EJEB 2000. február 16-i, Amann kontra Svájc ügyben hozott ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára,* 2000-II, 65. §, és a 2000. május 4-i, Rotaru kontra Románia ügyben hozott

ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára* 2000-V, 43. §). Létezik tehát egy kölcsönhatás az egyén és harmadik személyek között, amely – még ha a közszférával összefüggésben is –, a „magánélet" fogalmába tartozik (lásd az EJEB 2003. január 28-i, Peck kontra Egyesült Királyság ügyben hozott ítéletét, *Ítéletek és Határozatok Tára,* 2003-I, 57. §).

115 Az EJEE 8. cikke megsértésének megállapítása érdekében meg kell határozni először is, hogy történik-e beavatkozás az érintett személy magánéletébe és másodszor: ez-e a helyzet, ha ez a beavatkozás indokolt. Ahhoz, hogy indokolt legyen, a beavatkozásnak a törvényben meghatározottnak, törvényes célt követőnek és egy demokratikus társadalomban szükségesnek kell lennie. Ez utóbbi feltétellel kapcsolatban annak meghatározása céljából, hogy a hozzáférhetővé tétel „szükséges-e egy demokratikus társadalomban", meg kell vizsgálni, hogy az annak indoklására felhozott indokok „relevánsak és kielégítőek-e", és hogy az elfogadott intézkedések arányosak-e a kitűzött törvényes célokkal. A személyes adatok hozzáférhetővé tételével kapcsolatos ügyekben az Emberi Jogok Európai Bírósága elismerte, hogy a hatóságoknak bizonyos mérlegelési jogkört kell adni, hogy pontos egyensúlyt tudjanak teremteni az egymással párhuzamos közérdek és a magánérdek között. Azonban ez a mérlegelési jogkör bírósági felülvizsgálattal jár együtt, amelynek mértéke olyan tényezőktől függ, mint a szóban forgó érdekek jellege és jelentősége, valamint a beavatkozás súlyossága (lásd fent hivatkozott Peck kontra Egyesült Királyság ügyben hozott ítéletet, különösen 76. és 77. §-át; továbbá Léger főtanácsnoknak a C-317/04. sz. és C-318/04. sz., Parlament kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó indítványának [2006. május 30-án hozott ítélet, EBHT 2006., I-4721. o.] 226–228. pontját).

116 Meg kell jegyezni, hogy az 1049/2001 rendelet alkalmazásában hozott valamennyi határozatnak az EU 6. cikk (2) bekezdése alapján tiszteletben kell tartania az EJEE 8. cikkét. E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az 1049/2001 rendelet az EK 255. cikknek megfelelően megállapítja azon általános elveket és korlátozásokat, amelyek a köz- és magánérdek alapján a hozzáférési jog gyakorlását szabályozzák. Következésképpen e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja a magánélet és a magánszemély becsületének védelmének biztosítása céljából egy kivételről rendelkezik.

117 Másfelől emlékeztetni kell arra, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférés elve alóli kivételeket megszorítóan kell értelmezni. Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott kivétel csak azokra a személyes adatokra vonatkozik, amelyek a magánélet tiszteletben tartásához való jogot és a magánszemély becsületének védelmét konkrétan és ténylegesen sérthetik.

118 Ki kell szintén hangsúlyozni, hogy az a tény, hogy a „magánélet” az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint széles fogalom, és hogy a személyes adatok védelméhez való jog a magánélet tiszteletben tartásához való jog egyik aspektusát alkothatja (lásd Léger főtanácsnoknak a Parlament kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekre vonatkozó, fenti hivatkozott indítványának 209. pontját), nem jelenti azt, hogy minden személyes adat szükségszerűen a „magánélet” fogalmába tartozik.

119 A fortiori, jellegénél fogva nem minden személyes adat sértheti az érintett személy magánéletének tiszteletben tartásához való jogot. A 95/46 irányelv (33) preambulumbekezdése ugyanis utal azokra az adatokra, amelyek jellegüknél fogva sérthetik az alapvető szabadságokat vagy a magánélet tiszteletben való tartásához való jogot, és amelyeket csak az érintett kifejezett hozzájárulásával lehet feldolgozni, ami azt jelzi, hogy nem minden személyes adat azonos jellegű. Ilyen különleges adatokat magukban foglalhatnak olyan adatok, amelyekre a 45/2001 rendeletnek a faji vagy etnikai hovatartozásra, vallási vagy világnézeti meggyőződésre, egészségi állapotra vagy szexuális életre vonatkozó adatkategóriák feldolgozásáról szóló 10. cikke utal.

120 A fentiekből kitűnik, hogy annak meghatározása céljából, hogy a jelen ügyben alkalmazandó-e az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott kivétel, meg kell vizsgálni, hogy az 1996. október 11-i találkozó résztvevőinek nevéhez való nyilvános hozzáférés az érintett személyek magánéletének és becsületének védelmét konkrétan és ténylegesen sértheti-e.

– Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott, az érintett személyek magánélete és becsülete védelmének sérelmére vonatkozó kivétel alkalmazása a jelen ügyben

121 A jelen ügyben a szóban forgó kérelem egy olyan bizottsági találkozó jegyzőkönyvéhez való hozzáférést érint, amelyen a Bizottság Belső Piaci és Pénzügyi Szolgáltatási Főigazgatóságának, az Egyesült Királyság Kereskedelmi és Ipari Minisztériumának, valamint a CBMC-nek a képviselői vettek részt. E jegyzőkönyv a találkozó résztvevőinek azon szervezetek alapján felsorolt jegyzékét tartalmazza, amelyek nevében és részéről e személyek az említett találkozón részt vettek, e résztvevők beosztásának, keresztneve kezdőbetűinek és vezetéknevének, valamint a jelen ügyben azon szolgálatnak, szervezetnek vagy szövetségnek a megjelölésével, amelyektől e személyek a szervezetek keretében függenek. A jegyzőkönyv szövege nem a természetes személyekre, hanem a szóban forgó olyan szervezetekre utal, mint a CBMC, a Bizottság Belső Piaci és Pénzügyi Szolgáltatási Főigazgatósága, az Egyesült Királyság Kereskedelmi és Ipari Minisztériuma.

122 Meg kell jegyezni, hogy a találkozó szóban forgó jegyzőkönyvben szereplő résztvevőinek a jegyzéke a 45/2001 rendelet 2. cikke a) pontja értelmében tehát személyes adatokat tartalmaz, mivel azonosíthatók azok a személyek, akik e találkozón részt vettek.

123 Azonban meg kell jegyezni, hogy az az egyszerű tény, hogy valamely dokumentum személyes adatokat tartalmaz, nem jelenti szükségszerűen azt, hogy az érintett személyek magánélete és becsülete megkérdőjeleződik, jóllehet az EJEE 8. cikke értelmében a szakmai tevékenységek lényegében beletartoznak a „magánélet” fogalmába (lásd a fenti 114. pontot és az Emberi Jogok Európai Bíróságának az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatát).

124 Ahogy ugyanis maga a Bizottság is jelzi, az 1996. október 11-i találkozón jelen lévő azon személyek, akiknek a nevét nem tették hozzáférhetővé, a CBMC-t képviselő minőségükben és nem pedig mint magánszemélyek jártak el. A Bizottság kiemelte azt

is, hogy a találkozón hozott határozatok következményei a képviselt szervezeteket és nem az azokat képviselő magánszemélyeket érintették.

125 Ilyen körülmények között, meg kell jegyezni, hogy az a tény, hogy a jegyzőkönyv tartalmazza e képviselők nevét, nem kockáztatja a szóban forgó személyek magánéletét, mivel a találkozón a szervezetek képviselőiként vettek részt. Ezenkívül a fentiekben megállapítottaknak megfelelően a jegyzőkönyv nem e személyeknek tulajdonítható egyéni véleményt, hanem az e személyek által képviselt szervezetek által alkotott véleményt tartalmaz.

126 Mindenesetre meg kell jegyezni, hogy CBMC-t képviselő személyek nevének hozzáférhetővé tétele nem sértheti konkrétan és ténylegesen az érintett személyek magánéletének és becsületének védelmét. Az érintett személy nevének valamely találkozó jegyzőkönyvében való feltüntetése önmagában nem minősül ilyen sérelemnek, és nem veszélyezteti az érintett személyek magánéletének és becsületének védelmét.

127 Ennek a megközelítésnek nem mond ellent a Bizottság által említett, fent hivatkozott Österreichischer Rundfunk és társai ügyben hozott ítélet. Ebben az ítéletben a Bíróság azon a véleményen volt, hogy valamely magánszemély bevételére vonatkozó személyes adatok harmadik személyekkel való közlés céljából történő gyűjtése az EJEE 8. cikkének hatálya alá tartozik. A Bíróság megállapította, hogy ugyan az alkalmazottaknak nyújtott díjazásra vonatkozó adatoknak a munkaadó által történő tárolása mint olyan nem minősül a magánéletbe történő beavatkozásnak, ezen adatoknak harmadik személyekkel, a jelen esetben hatósággal történő közlése az így közölt információk későbbi felhasználásától függetlenül sérti az érintetteknek a magánélet tiszteletben tartásához való jogát, és az EJEE 8. cikkének értelmében vett beavatkozásnak minősül (a fent hivatkozott Österreichischer Rundfunk és társai ügyben hozott ítélet 74. pontja). A Bíróság hozzátette, hogy egy ilyen beavatkozás fennállásának megállapítása érdekében kevésbé fontos, hogy a közölt információk különleges jellemzőkkel bírnak-e, vagy hogy az érintetteknek ez a beavatkozás okozott-e kellemetlenséget vagy sem. Elegendő az, hogy a munkavállaló vagy a nyugdíjas által kapott bevételekre

vonatkozó adatokat a munkaadó harmadik személyekkel közölje (a fent hivatkozott Österreichischer Rundfunk és társai ügyben hozott ítélet 75. pontja).

128 Meg kell jegyezni, hogy ezen ügy körülményei eltérnek a jelen ügy körülményeitől. A jelen ügy ugyanis az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozik, és annak 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szabályozott kivétel csak a személyes adatoknak a magánélet tiszteletben tartásához való jogot és a magánszemély becsületének védelmét sérteni képes hozzáférhetővé tételére vonatkozik. Márpedig – a fenti 119. pontban megállapítottaknak megfelelően – jellegénél fogva nem minden személyes adat sértheti az érintett személy magánéletének tiszteletben tartásához való jogot. A jelen ügy körülményei között azt az egyszerű tényt, hogy valamely természetes személy szakmai feladatainak ellátásával kapcsolatos, és egy kollektív szervezet képviselőjeként a közösségi intézményekkel tartott találkozón való részvételét hozzáférhetővé teszik, még ha e személy által kifejezett személyes vélemény ez alkalommal nem is azonosítható, nem lehet a magánéletébe való beavatkozásnak tekinteni. Meg kell tehát különböztetni a fent hivatkozott Österreichischer Rundfunk és társai ügyben hozott ítéletben bemutatott helyzetet, ahol a személyes adatok különleges kombinációjának – vagyis az alkalmazottak nevének az általuk kapott bevétellel együtt – munkaadó általi gyűjtéséről és valamely hatósággal történő közléséről volt szó.

129 A szintén a Bizottság által említett, fent hivatkozott Lindvist ügyben a Bíróság azon a véleményen volt, hogy valamely művelet, amely abból áll, hogy valamely internetes oldalon különböző személyekre történik utalás, és azok nevük vagy más eszköz útján, például telefonszámuk vagy munkaviszonyaikra és szabadidejükre vonatkozó információk alapján azonosíthatók, a 95/46 irányelv értelmében „teljesen vagy részben automatizált személyesadat-feldolgozást valósít meg”. Ez az ítélet nem meghatározó a jelen ügyben. Az előző pontban említetteknek megfelelően ugyanis a jelen ügy az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozik, így azon a kérdésen kívül, hogy érint-e személyesadat-feldolgozást, annak a megállapításáról szól, hogy a szóban forgó adatok hozzáférhetővé tétele sérti-e a magánélet tiszteletben tartását és a magánszemély becsületét.

130 Az Elsőfokú Bíróság megközelítése nem mond ellent az Emberi Jogok Európai Bírósága ítélkezési gyakorlatának sem, miszerint a magánélet tiszteletben tartásához való jog magában foglalja az egyének ahhoz való jogát, hogy embertársaihoz és a külvilághoz fűződő kapcsolataikat megtagadják, vagy ilyen kapcsolatokat alakítsanak ki, és az kiterjedhet szakmai vagy kereskedelmi tevékenységekre (lásd a fent hivatkozott Niemitz kontra Németország ügyben hozott ítélet 29. §-át; a fent hivatkozott Amann kontra Svájc ügyben hozott ítélet 65. §-át; a fent hivatkozott Rotaru kontra Románia ügyben hozott ítélet 43. §-át és a fent hivatkozott Peck kontra Egyesült Királyság ügyben hozott ítélet 57. §-át).

131 Nem lehet ugyanis a priori kizárni, hogy a magánélet fogalma magában foglalja az egyén szakmai tevékenységének néhány aspektusát is, mindamellett ez nem jelenti azt, hogy valamennyi szakmai tevékenység általában és szükségszerűen a magánélet tiszteletben tartásához való jog védelme alatt áll. Márpedig az Elsőfokú Bíróság azon a véleményen van, hogy a jelen ügy körülményei között valamely kollektív szervezet képviselőjeként a közösségi intézményekkel tartott találkozón való részvétel nem tartozik a képviselő magánéletébe, így az említett találkozón való részvételét tartalmazó jegyzőkönyv hozzáférhetővé tétele nem minősül a magánéletébe történő beavatkozásnak.

132 Így a szóban forgó nevek hozzáférhetővé tétele nem vezet a találkozón résztvevő személyek magánéletébe történő beavatkozáshoz, és nem sérti a magánéletük és becsületük védelmét.

133 Következésképpen a Bizottság tévesen vélte azt, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontját a jelen ügyben alkalmazni kell.

134 Továbbá a Bizottság nem állítja, hogy a jelen ügyben az adatgyűjtés, vagyis az 1996. október 11-i találkozó során titokban kellett tartania a résztvevők nevét, vagy hogy a résztvevők kérték, hogy ne fedje fel azonosságukat. A Bizottság csak 1999-ben

kérte azonosságuk felfedésének engedélyezését, amikor is néhány résztvevő elutasította a nevének hozzáférhetővé tételét.

135 Márpedig mivel az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt, az érintett személy magánélete és becsülete megsértésének fennállására vonatkozó feltétel a jelen ügyben nem teljesül, az érintett személy elutasítása nem akadályozza meg a hozzáférhetővé tételt. Ezenkívül a Bizottság meg sem próbálta megállapítani, hogy azok a személyek, akik a találkozó után elutasították nevüknek a hozzáférhetővé tételét, bizonyították, hogy a magánéletük és becsületük védelmét sérti a hozzáférhetővé tétel.

136 E tekintetben meg kell szintén jegyezni, hogy végeredményben a Bizottság csak két szóban forgó személytől kapott elutasító választ, és hogy három másik személlyel nem tudott kapcsolatba lépni, így azok nevét szintén nem tette hozzáférhetővé (lásd a fenti 35. pontot).

137 Az e találkozón részt vevő személyek nem gondolhatták azt, hogy a nevükben és a részükről képviselt szervezetek által kifejezett véleményt bizalmasan kezelik. Emlékeztetni kell arra, hogy a jelen ügyben a találkozó egy kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében zajlott. Bár a panaszos egy ilyen eljárás keretében a Bizottság belső szabályai alapján választhat bizalmas eljárást, a vizsgálatban részt vevő további személyek nem. Ezenkívül, mivel a Bizottság a jegyzőkönyvet – néhány név eltakarásával ugyan – hozzáférhetővé tette, nyilvánvaló, hogy nem volt szó szakmai titok körébe tartozó információkról. A 45/2001 rendelet nem követeli meg, hogy a Bizottság titokban tartsa azon személyek nevét, akik számára feladatuk ellátásával kapcsolatban véleményt vagy információt közölnek.

138 A Bizottság azon érvelésével kapcsolatban, miszerint a felperes egyszer sem tett eleget a 45/2001 rendelet 8. cikkének b) pontjában előírt azon kötelezettségének, hogy bizonyítsa a továbbítás szükségességét, elegendő emlékeztetni, hogy a fenti 107. és 108. pontban megállapítottaknak megfelelően a hozzáférhetővé tétel az 1049/2001 rendelet 2. cikkét hajtja végre, és nem az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában előírt kivétel hatálya alá tartozik, így a kérelmezőnek nem kell bizonyítania a hozzáférés szükségességét a 45/2001 rendelet 8. cikke b) pontja alapján. Így a Bizottság érvelésének, miszerint a résztvevők azonosságának rendelkezésre bocsátása semmiféle további felvilágosítást nem nyújt a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás lezárásáról szóló határozatáról, nem lehet helyt adni.

139 Ebből következik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban tévesen alkalmazta a jogot annak megállapításával, hogy a felperes sem kifejezett, sem törvényes célt nem adott elő, sem azt, hogy miért van szüksége annak az öt személynek a nevére, akik a találkozón részt vettek, és akik e találkozót követően tiltakoztak azonosságuk felperesnek történő felfedése ellen.

140 Meg kell még vizsgálni az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésében említett kivétel alkalmazását.

Az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmére vonatkozó kivételről

141 Emlékeztetni kell, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdése alapján az intézmény megtagadja a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának védelmét, kivéve, ha a hozzáférhetővé tételhez nyomós közérdek fűződik.

142 Bár a felperes keresetlevelében idézi tévedésből az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (3) bekezdését, keresetlevelét e tekintetben úgy kell értelmezni, hogy abban ugyanezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésére hivatkozik, mivel ez az a rendelkezés, amely alapján a Bizottság másodlagosan indokolta a teljes jegyzőkönyvhöz való hozzáférés elutasítását. Mindenesetre a tárgyalás során a felperes az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésére hivatkozott.

143 Emlékeztetni kell, hogy az intézménynek minden esetben mérlegelnie kell, hogy az a dokumentum, amelynek a hozzáférhetővé tételét kérik, ténylegesen a dokumentumokhoz való hozzáférésre vonatkozó rendeletben felsorolt kivételek hatálya alá tartozik-e.

144 A jelen ügyben egy kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás keretében zajló találkozó jegyzőkönyvéről van szó.

145 Azonban az a körülmény, amely alapján a szóban forgó dokumentum a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljáráshoz kapcsolódik, és következésképpen a vizsgálati tevékenységeket érinti, önmagában nem teszi indokolttá a hivatkozott kivétel alkalmazását (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Bavarian Lager kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 41. pontját). A fentiekben említetteknek megfelelően az 1049/2001 rendelet hatálya alá tartozó intézményi dokumentumokhoz való hozzáférési jog alóli valamennyi kivételt megszorítóan kell értelmezni (az Elsőfokú Bíróság T-20/99. sz., Denkavit Nederland kontra Bizottság ügyben 2000. szeptember 13-án hozott ítélet [EBHT 2000., II-3011. o.] 45. pontja).

146 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy a Bizottság vizsgálati tevékenységei már befejeződtek a megtámadott határozat 2004. március 18-án történő elfogadásának időpontjában. Ugyanis az Egyesült Királyság elleni jogsértési eljárást a Bizottság már 1997. december 10-én lezárta.

147 Így a jelen ügyben meg kell vizsgálni, hogy az a dokumentum, amelyet a vizsgálati tevékenységek érintenek, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésében említett kivétel alá tartozik-e, míg a vizsgálatot és a jogsértési eljárást több mint hat éve befejezték.

148 Az Elsőfokú Bíróságnak már volt alkalma megállapítani azt, hogy az 1049/2001 rendelet „ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok céljának" védelmére szolgáló 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdését csak akkor lehet alkalmazni, ha a kérdéses dokumentumok hozzáférhetővé tétele az ellenőrzések, vizsgálatok és könyvvizsgálatok befejezését veszélyeztethetné (a fent hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet).

149 E tekintetben meg kell jegyezni, e kivétel ugyanis, amint a megfogalmazásából kitűnik, nem maguknak a vizsgálatoknak, hanem azok céljának védelmére irányul; e cél, amint a fent hivatkozott Bavarian Lager kontra Bizottság ügyben hozott ítéletből (46. pont) kitűnik, a kötelezettségszegési eljárás esetén annak elérésében áll, hogy az érintett tagállam megfeleljen a közösségi jognak. Márpedig a jelen ügyben a Bizottság az Egyesült Királyság elleni jogsértési eljárást már 1997. december 10-én megszüntette, mivel ez utóbbi módosította a szóban forgó jogszabályt, tehát a vizsgálati tevékenységek célja elérte célját. Így a megtámadott határozat elfogadásának időpontjában semmiféle olyan vizsgálati tevékenység nem volt folyamatban, amelynek a célját az 1996. október 11-i találkozón résztvevő szervezetek egyes képviselőinek nevét tartalmazó jegyzőkönyv hozzáférhetővé tétele veszélyeztethette volna, következésképpen az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdését a jelen ügyben nem lehet alkalmazni.

150 A szóban forgó teljes jegyzőkönyv hozzáférhetővé tétele elutasításának igazolására a Bizottság még azzal érvel, hogy ha a Bizottságnak információt nyújtó személyek nevét azok akarata ellenére hozzáférhetővé lehetne tenni, a Bizottság értékes infor-

mációforrástól fosztaná meg magát, ami veszélyeztethetné a közösségi jogszabályok állítólagos megsértésére vonatkozó vizsgálatok elvégzését.

151 E tekintetben emlékeztetni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet konkrétan kell vizsgálni. Egyrészt ugyanis önmagában az a körülmény, hogy valamely dokumentum egy kivétellel védett érdeket érint, nem lehet elégséges indoka ez utóbbi alkalmazásának (lásd e tekintetben a fenti hivatkozott Denkavit Nederland kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 45. pontját). Másrészt a védett érdek sérelme kockázatának ésszerűen előreláthatónak és nem pusztán hipotetikusnak kell lennie. Így a vizsgálatot, amit az intézménynek a kivételek alkalmazása céljából el kell végeznie, konkrétan kell végrehajtani, és annak a határozat indokolásából ki kell tűnnie (az Elsőfokú Bíróság T-188/98. sz., Kuijer kontra Tanács ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1959. o.] 38. pontja; a T-2/03. sz., Verein für Konsumenteninformation kontra Bizottság ügyben 2005. április 13-án hozott ítélet [EBHT 2005., II-1121. o.] 69. és 72. pontja és a fent hivatkozott Franchet és Byk kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 115. pontja).

152 Így még ha el is kell ismerni, hogy a Bizottságnak a közösségi jog esetleges megsértésére vonatkozó információkat szolgáltató személyek anonimitása megőrzésének szükségessége olyan törvényes célnak minősül, amely indokolhatja, hogy a Bizottság nem biztosít bizonyos dokumentumokhoz teljes vagy akár csak részleges hozzáférést, a jelen ügyben a Bizottság in abstracto nyilatkozott a nevekkel érintett dokumentum hozzáférhetővé tétele által a vizsgálati tevékenységét esetlegesen érintő sértésről anélkül, hogy kielégítően bizonyította volna, hogy az e dokumentum hozzáférhetővé tétele konkrétan és ténylegesen sérti a vizsgálati tevékenységek céljának védelmét. Tehát a jelen ügyben nem bizonyította, hogy a vizsgálati tevékenységek célját konkrétan és ténylegesen veszélyeztette a kért adatok hozzáférhetővé tétele hat évvel az említett tevékenységek befejezését követően.

153 Továbbá a fentiekben megállapítottaknak megfelelően a kötelezettségszegés megállapítása iránti eljárás a panaszos kivételével a vizsgálatokban részt vevő személyek esetében nem ír elő bizalmas eljárást. Úgy tűnik, hogy az, hogy a Bizottság

hozzáférhetővé tette szóban a forgó jegyzőkönyvet azon személyek neve nélkül, akik nem engedélyezték a nevük hozzáférhetővé tételét, azért történt, mert a Bizottság úgy ítélte meg, hogy elvileg e dokumentum hozzáférhetővé tétele nem tartozik az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése harmadik franciabekezdésének hatálya alá.

154 E tekintetben a tárgyaláson a Bizottság által az Adams kontra Bizottság ügyben 1985. november 7-én hozott, a szakmai titok körébe tartozó információk bizalmasságára vonatkozó ítéletre (145/83. sz, EBHT 1985., 3539. o.) való utalás nem releváns. Abban egy olyan informátorról volt szó, aki munkaadójának versenyellenes magatartását jelentette be, és akinek így az azonosságát a Bizottságnak titokban kellett tartania. Azonban ez az informátor kifejezetten kérte a Bizottságot, hogy az az eljárás befejezése előtt ne fedje fel az azonosságát. A fentiekben megállapítottaknak megfelelően a jelen ügyben azonban a Bizottság nem bizonyította, hogy az érintett személyek a szóban forgó találkozón való részvételük során úgy gondolhatták, hogy bármilyen bizalmas eljárásban részesülnek, vagy azt, hogy kérték a Bizottságot, hogy azonosságukat ne fedje fel. Ezenkívül a fenti 137. pontban megállapítottaknak megfelelően, mivel a Bizottság a jegyzőkönyvet – néhány név eltakarásával ugyan – hozzáférhetővé tette, meg kell állapítani, hogy nem volt szó szakmai titok körébe tartozó információkról. Végül emlékeztetni kell, hogy a Bizottság nem hozott fel olyan érvet, amely bizonyította volna, hogy az elutasításukat kifejező személyek nevének hozzáférhetővé tétele mennyiben sértheti az érintett esetleges vizsgálati tevékenységeket a jelen ügyben.

155 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a vizsgálati és eljárási tevékenységek céljának védelmére alapított érvek nem állnak helyt.

156 Következésképpen nem kell megvizsgálni a dokumentumok hozzáférhetővé tételéhez fűződő nyomós közérdek esetleges fennállását.

157 A fentiekből következik, hogy az 1996. október 11-i találkozó valamennyi nevet tartalmazó teljes jegyzőkönyve nem tartozik az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában vagy 4. cikke (2) bekezdésének harmadik franciabekezdésében szabályozott kivételek alá.

158 A megtámadott határozatot tehát meg kell semmisíteni.

A költségekről

159 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a Bizottság pervesztes lett, ezért a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a felperesnél felmerült költségek viselésére.

160 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-ának harmadik bekezdése alapján az Elsőfokú Bíróság elrendelheti, hogy a beavatkozó maga viselje saját költségeit. A jelen ügyben a felperes támogatása végett a beavatkozó fél maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) Az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti az 1996. október 11-i találkozó valamennyi nevet tartalmazó teljes jegyzőkönyvének a hozzáférhetővé tételére vonatkozó kérelmet elutasító, 2004. március 18-i bizottsági határozatot.

2) Az Elsőfokú Bíróság kötelezi a Bizottságot a Bavarian Lager Co. Ltd-nél felmerült költségek viselésére.

3) Az európai adatvédelmi biztos (EAB) maga viseli saját költségeit.

Jaeger Tiili Czúcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. november 8-i nyilvános ülésen.

E. Coulon M. Jaeger

hivatalvezető elnök

II - 4588